

USKO KYLMÄNEN

– mm. tekniikan asiantuntija

Niskasta kiinni!

Falunin MM-kisat olivat ja menivät. Suomi taisteli upeasti itselleen yhden mitalin, kun taas rakkaat naapurimme Norja ja Ruotsi ryöstivät joko epähuomiossa tai ahneuksissaan lähes kaikki muut. Oliko Suomellako väärä tekniikka? Vai taktiikka? Syylistyikö joukkueen kisapappi väärään viimeiseen voiteluun? Ehdotan vuoden 2017 Lahden kotikisoihin ”Niskasta kiinni” -taktiikkaa:

Ensi valmennetaan **Kerttu** ja **Iivo Niskanen** sopivaan kuntoon. Sitten heidät lähetetään jäniksinä harjoitusladuille matkasta riippuen 5-30 minuuttia ennen muita valmennettavia. Sitten vain hiihdetään Niskasta kiinni. Ei pitäisi olla vaikeaa. Kannustimena voisi olla se, että aina kun saa Niskasen kiinni, saa päävalmentajalta kiiltokuvan henkilökohtaiseen harjoitusvihkoonsa. Huomattavaa on tietysti se, ettei jäniksiä saa valmentaa liian hyväksi – muuten heitä ei saa kiinni, ja sekös harmittaisi pikkuroposiamme, perusjylhiämme sun muita jauhopeukaloitamme.

Viidellä- ja kolmellakymppillä Niskaset voi huoletta lähettää matkaan jo edellisenä iltana, mutta pienenä tasoituksena heiltä kielletäisiin suksien vaihtomahdollisuus matkan aikana.

*

Viidenkymppin yhteislähtökisaan enemmän jännitystä?

Petter Northugille on ehdotettu kymmenen kilometrin välein pakollisia taukopaikkoja, joissa mies voisi kaikessa rauhassa lukea vaikka päivän lehden, päivittää ihailijasivunsa ja jaella nimmareita. Viimeiset kolme sataa metriä mies joutuisi vielä valintansa mukaan joko suksimaan ilman sauvoja tai laulamaan maansa kansallishymniä A-duurissa.

Lucas Bauer taas pakotettaisiin vaihtamaan toinen suksensa aina kilometrin välein sekä hiihtämään takaisin ladulle aina takaperin.

Kärkihihtäjälle voisi kisojen järjestäjän toimesta tyrkätä aina oman maan suuri lippu parimetrisine tankoineen kannettavaksi jo maaliviivalta lähtien. Näin olisi yleisönkin helpompaa seurata kisan kulua, kun keulassa hulmuu uljaan isänmaallisesti milloin Norjan ja milloin taas Norjan lippu. Sama sääntö voitaisiin ulottaa koskemaan myös letkan viimeistä sivakojaa – näin Kosovon, Suomen ja Vatikaaninkin edustajat saisivat edes välillä kokea aitoa isänmaallisuuden huumaa.

*

Mäkikotkammeko nykyään mäkihippiäisiä?

Takavuosina nykäsiä, puikkosia, ja ahosia kutsuttiin mediassa ”mäkikotkiksi”. Tittelin sai suhteellisen helposti – melkein pä riitti, jos pääsi osallistumaan kansalliseen kisaan. Ehdotan hyppääjiemme tason kohentamiseksi kannustavaa porrastusasteikkoa: yli 50 metriä hypännyt ”hippiäiskokelas” saa käyttää siitä pitäen ”mäkivarpusen” titteliä, 60 metriä oikeuttaa jo komeampaan ”mäkipunatulkun” arvonimeen jne.

70 m	mäkipensassirkkalintu
80 m	mäkihemppo
90 m	mäkiruisrääkkä
100 m	mäkikuukeli
110 m	mäkipyy
120 m	mäkisuokukko
130 m	mäkipiekana
140 m	mäkikotkamajuri
150 m	mäkikotkaluutnantti

Vasta yli 160 m leiskauttaneet saisivat lopun ikäänsä kantaa ”mäkikotkan” kunniakasta arvoniemeä. Tämä järjestelmä toisi paitsi lisää harjoittelumotivaatiota myös värittäisi selostuksia ja auttaisi sitä kautta TV-katsojiakin hahmottamaan hyppääjien keskinäisiä suhteita: – *Ja seuraavana on vuorossa Liettuan Vilūtas Munias, joka viime kauden mäkipyyntä lieenee helppo vastus meidän tuoreelle mäkipiekanallemme.*

*

Hiihtopiireissä uusi kohupari: **Thomas Wassbergille** harmittavan sadasosan hävinneen **Juha Miedon** nähtiin Linnan juhlissa katsovan sillä silmällä **Riikka Sadasosa-Liljaa!**

*